

и съ дѣйстви́л-нимъ противны. На примѣръ, кога-то гнѣвъ-тъ поде́жда ны да злословимъ врага, и да мѣчинимъ зло, нъ мы съ противимъ на това желаніе, и, като вспоменѣваме, какъ Исѹсъ Хрїстосъ на кръста молился за врагове-тѣ Си, молимся и мы за своего, то съ той начинъ мы распинаме страсть-тъ гнѣва.

ЗА ПЯТЫЙ ЧЛЕНЪ.

В. Какво даде Исѹсъ Хрїстосъ най близо доказателно за това, че страданіа-та и смърть-та Негова спасителны сѣ заради насъ чело́вѣцы-тѣ?

Ѡ. Това, че Онъ възкрѣсна, и съ това положи Основаніе и за наше-то блажено възкрѣсеніе.

Нынѣ же Хрїстосъ воста Отъ мертвыхъ, начатокъ умершимъ бысть. 1 Кор. XV, 20.

В. Що може да съ мысли за това състоаніе, въ кое-то вѣше Исѹсъ Хрїстосъ подырь смърть-тъ Си и преди възкрѣсеніе-то?

Ѡ. Това изображава слѣдѹща-та църковна пѣснь.

Во гробѣ плотски, во адѣ же съ душою яко Богъ, въ рай же съ разбойникомъ, и на престо́лѣ былъ Еси, Хрїсте, со Отцемъ и Духомъ, вся исполняяй неописанный.

В. Що ѣ такова адъ?

Ѡ. Адъ, споредъ дѹмопроизводство-то Отъ Грьцкїй, значи мѣсто, лишено свѣта. Въ Хрїстіанско-то ученіе подъ това има разѹмѣвася дѹховна тѣмница, сирѣчь, състоаніе на дѹхове-тѣ, съ грѣха-тъ Отчѹдени Отъ лицезрѣніе-то Божїе, и съединенно-то съ него свѣтъ и блаженство. См. Іѹд. 1, 6. Октоих. глас. 5, стихир. 2, 4.

В. Защо Исѹсъ Хрїстосъ нисходи въ адъ-тъ?

Ѡ. За да бы проповѣдовалъ и тамъ повѣдѣ-тъ